

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/23/2015
Identifikačné číslo spisu:	1096899547
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1096899547.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu: Bratislavská aukčná dražobná, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 48, 821 08 Bratislava, IČO: 36 664 219, zast. JUDr. Ľubomírom Navračičom, PhD, advokátom, so sídlom Mlynské Nivy 48, P.O.BOX 199, 820 05 Bratislava, proti žalovanému v 1. rade: Z. B., podnikajúca pod menom O., so sídlom V., v 2. rade: L. B., so sídlom V., obaja právne zast. JUDr. Gabrielou Kobšudovou, advokátkou, so sídlom Farská 46, 949 01 Nitra, o zaplatenie príslušenstva pohľadávky, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-410 a na odvolanie žalovaných proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 05. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-413, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 05. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-410 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 05. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-413 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom z 5. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-410, Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi 51 507,24 eur titulom príslušenstva pohľadávky. Zároveň priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania, ktorých výšku súd vyčíslil v samostatnom uznesení. Uznesením z 5. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-413 súd prvej inštancie uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi 12 013,15 eur na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/40/2013 zo dňa 15. októbra 2014 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-43b/1/1996-339 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. V novom konaní súd prvej inštancie zistil, že predmetom sporu je zaplatenie príslušenstva pohľadávky. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že medzi predchodcom žalobcu - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou v 1. rade bola dňa 20. februára 1993 uzavretá úverová zmluva č. 34/334027 na sumu 2 mil. Sk, a že žalovaný v priebehu konania zaplatil istinu v sume 1 865 460,- Sk. Medzi účastníkmi konania ostala spornou výška uplatnených úrokov z omeškania. Dňa 9. decembra 2014 bol súdu prvej inštancie

doručený návrh Bratislavskej dražobnej, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy účastníkov konania, so súčasným súhlasom so vstupom do konania. Tento návrh bol odôvodnený skutočnosťou, že na základe zmluvy o predaji podniku, ktorá bola uzatvorená dňa 2. januára 2014 medzi obchodnou spoločnosťou Credit Clearing Center, a.s., Bratislava ako predávajúcim a obchodnou spoločnosťou Bratislavská aukčná dražobná, a.s., Bratislava ako kupujúcim v znení jej dodatkov, ktoré však nemali vplyv na rozsah pohľadávok, došlo v zmysle § 477 Obchodného zákonníka k prechodu všetkých práv a povinností, ktoré sa týkajú pohľadávky voči žalovaným. Uznesením Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. Z-2-43Cb/1/96 zo dňa 15. decembra 2014 súd pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpila spoločnosť Credit Clearing, a, Bratislava a na jej miesto na strane žalobcu vstúpila spoločnosť Bratislavská aukčná dražobná, a.s., Bratislava. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že celková výška riadneho úroku za obdobie od 2. decembra 1992 do 17. apríla 1997 predstavuje celkovú sumu 51 702,93 eur (1 577 602,64 Sk), pričom žalovaní za uvedené obdobie vykonali splátky riadnych úrokov vo výške 5 571,67 eur (167 852,- Sk), t. j. 51 702,93 eur - 5 571,67 eur sa rovná sume 46 131,27 eur (1 389 750,64 Sk), čo predstavuje skutočnú výšku riadneho úroku po odpočítaní splátok na úhradu riadnych úrokov. Predložená špecifikácia výpočtu úrokov z omeškania určuje spôsob výpočtu úrokov z omeškania od 21. septembra 1996, v zmysle úverovej zmluvy zo dňa 2. decembra 1992, kde podľa čl. I bola určená celková splatnosť úveru dňa 20. septembra 1996, si žalobca uplatnil úrok od nasledujúceho dňa po splatnosti úveru do 17. apríla 1997, kedy došlo k celkovej úhrade istiny, takto vyšpecifikovaná výška úroku z omeškania predstavuje sumu 5 375,96 eur (161 956,60 Sk). Na základe takejto špecifikácie príslušenstvo pohľadávky pozostáva z riadnych úrokov, úrokov z omeškania, a to z čiastky 46 131,27 eur + 5 375,97 eur, t. j. spolu 51 507,24 eur (1 551 707,10 Sk). Vzhľadom na ust. čl. IV, bod 4 písm. b/ úverovej zmluvy zo dňa 2. decembra 1992 pre prípad, že žalovaný neuhradí splátku úveru v dohodnutý deň a nepožiadá o jej odloženie v súlade s ust. čl. IV, bod 2 až 4, žalobca má právo zvýšiť úrokovú sadzbu zo sumy nezaplatennej splátky na 28 %. Žalovaní sa do takéhoto omeškania dostali, ale žalobca si uvedené úroky neuplatňuje. V konaní bolo preukázané, že v časti príslušenstva pohľadávky k premŕaniu nároku žalobcu nedošlo. Podľa názoru konajúceho súdu žalobca dostatočne špecifikoval svoj nárok. Dátum 23. december 2005 sa vzťahuje na úroky z omeškania a nie zmluvné úroky. Čo sa týka námietky aktívnej legitimácie, o tejto už bolo rozhodnuté a otázka v tomto smere bola vyriešená. Uznesenie o pripustení zmeny účastníka konania bolo doručené právnej zástupkyňi žalovaných, avšak právna zástupkyňa žalovaných sa proti tomuto uzneseniu neodvolala. Podľa súdu prvej inštancie je nepochybné, že žalobca si podaným žalobným návrhom, v ktorom žiadal zaviazat' žalovaných k zaplateniu istiny s príslušenstvom, uplatnil svoj nárok včas a riadne. Žalovaní uhradili istinu vo výške 61 906,66 eur dňa 17. apríla 1997 a týmto uznávacím prejavom nepochybne vyjadrili, že nárok z strany žalobcu nepopierajú. Žalovaná v I. rade uviedla, že právneho predchodcu viackrát požiadala o odpustenie úrokov, z čoho vyplýva, že žalovaní o svojom dlhu vedeli, nepopierajú ho a samotný dlh uznávajú. Vzhľadom k takto zistenému skutkovému a právnemu stavu zaviazal súd prvej inštancie žalovaných k úhrade dlžnej sumy 51 507,24 eur podľa § 369 Obchodného zákonníka a v zmysle čl. IV, bod 4 písm. b/ úverovej zmluvy č. 34/334027-5 zo dňa 2. decembra 1992.

3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie vyslovil podľa úspechu žalobcu v spore podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a priznal mu náhradu trov konania a právneho zastúpenia podľa písomnej špecifikácie zo dňa 6. marca 2015 v celkovej sume 12 013,15 eur. Špecifikácia trov právneho zastúpenia pozostáva podľa súdu prvej inštancie z týchto právnych úkonov: 1. príprava a prevzatie zastúpenia - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 6,53 eur (5,44 eur + 20 % DPH), 2. účasť na pojednávaní dňa 21. októbra 2006 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 6,53 eur (5,44 eur + 20 % DPH), 3. účasť na pojednávaní dňa 21. októbra 2008 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 7,57 eur (6,31 eur + 20 % DPH), 4. účasť na pojednávaní dňa 24. marca 2009 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,43 eur (6,95 eur + 20 % DPH), 5. účasť na pojednávaní dňa 02. júna 2009 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,43 eur (6,95 eur + 20 % DPH), 6. účasť na pojednávaní dňa 08. septembra 2009 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,43 eur (6,95 eur + 20 % DPH), 7. účasť na pojednávaní dňa 23. marca 2010 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,65 eur (7,21 eur + 20 % DPH), 8. účasť na pojednávaní dňa 11. mája 2011 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,89 eur (7,41 eur + 20 % DPH), 9. účasť na pojednávaní dňa 07. decembra 2011 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 %

DPH) + režijný paušál 8,89 eur (7,41 eur + 20 % DPH), 10. účasť na pojednávaní dňa 24. mája 2012 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,16 eur (7,63 eur + 20 % DPH), 11. Odvolanie zo dňa 21. mája 2010 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,65 eur (7,21 eur + 20 % DPH), 12. písomné podanie na súd zo dňa 06. mája 2011 - špecifikácie pohľadávky - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 8,89 eur (7,41 eur + 20 % DPH), 13. odvolanie zo dňa 23. decembra 2011 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,16 eur (7,63 eur + 20 % DPH), 14. vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 17. júla 2012 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,16 eur (7,63 eur + 20 % DPH), 15. účasť na pojednávaní dňa 27. júna 2013 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,37 eur (7,81 eur + 20 % DPH), 16. účasť na pojednávaní dňa 18. júla 2013 - 316,42 eur (263,68 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,37 eur (7,81 eur + 20 % DPH), 17. odvolanie zo dňa 01. augusta 2013 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 9,37 eur (7,81 eur + 20 % DPH), 18. účasť na pojednávaní dňa 15. januára 2015 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 10,07 eur (8,39 eur + 20 % DPH), 19. účasť na pojednávaní dňa 12. februára 2015 odročené pre neúčasť právneho zástupcu žalovaného - 157,84 eur (131,53 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 10,07 eur (8,39 eur + 20 % DPH), 20. účasť na pojednávaní dňa 5. marca 2015 - 631,36 eur (526,13 eur + 20 % DPH) + režijný paušál 10,07 eur (8,39 eur + 20 % DPH).

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj proti uzneseniu o náhrade trov konania podali žalovaní odvolanie. Odvolanie odôvodnili ustanovením § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ zákona č. 99/1963 Zb. (O. s. p.), pretože konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietli, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, nakoľko napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a zmätočný. Výroková časť rozsudku je nepreskúmateľná, nakoľko z nej nie je zrejmé titulom akých hmotných práv je finančná suma priznaná. Nepostačuje označenie „titulom príslušenstva pohľadávky“, nakoľko ani pohľadávka, ani jednotlivé druhy príslušenstva nie rozpoznateľne definované. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z čoho mal súd za preukázané, že celková výška riadneho úroku za obdobie od 2. decembra 1992 do 17. apríla 1997 predstavuje celkovú sumu 46 131,27 eur. Vo vzťahu k námietke premĺčania nie je zrejmé, z ktorej predloženej špecifikácie žalobcu súd vychádzal. Nie je zrejmé, akou úvahou sa súd zaoberal, keď došiel k záveru, že nárok nie je premĺčaný. Rozporné sú aj tvrdenia súdu v odôvodnení rozsudku (str. 2 posledný ods.), čo je samotným predmetom sporu, keď na tomto mieste tvrdí, že v súčasnosti zostala medzi účastníkmi spornou už len výška úrokov z omeškania, pričom vo svojich ďalších úvahách (str. 3) odôvodňuje priznanie nároku na riadne (zmluvné) úroky. Rozporné sú tvrdenia súdu v odôvodnení rozsudku str. 3 posl. ods., v pokračovaní na str. 4 prvý ods. o tom, že žalobca si úroky vyplývajúce z čl. IV bod 4 písm. b/ neuplatňuje, pričom na str. 4 odôvodnenia predposledný ods. súd zaviazal žalovaného (nie je zrejmé ktorého) k úhrade dlžnej sumy 51 507,24 eur v zmysle čl. IV bod 4 písm. b/. Nie je zrejmé, z akých dôvodov súd neprihliadol na skutočnosť, nami uvádzanú v písomnom vyjadrení zo dňa 6. februára 2015, že úver sa stal v zmysle čl. VI. Bod 4 úverovej zmluvy splatný ihneď, zánikom podnikateľského oprávnenia žalovanej v 1. rade, t. j. dňom 23. marca 1995. Namietli tiež, že nie je zrejmé, z akých dôvodov súd neprihliadol na námietku, že z textu žaloby nevyplýva, že žalovaných žaluje žalobca spoločne a nerozdielne a nie je zrejmé, ktorého žalovaného má súd zaviazat' zaplatiť žalované nároky, nakoľko z celého textu žaloby vyplýva, že táto pojednáva len o jednom žalovanom. Tvrdíme, že všetky nami nastolené otázky a námietky majú pre vec zásadný právny význam. V celom predchádzajúcom konaní žalovaní spochybňovali jednak oprávnenosť príslušenstva a jednak jeho výšku. Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, o aký dôkaz oprel súd priznanú sumu, ako je táto suma (nárok) právne kvalifikovaná. Pod hypotézu ktorej právnej normy podriadil súd priznaný nárok, tak aby bolo možné z konkrétnej právnej normy vyvodit' plnenia, prípadne určiť, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je bez ďalšieho zrejmé, z akého právneho dôvodu súd priznal žalobcovi uplatnený nárok.

5. Podľa odvolateľov, súd nesprávne neprihliadol na námietku premĺčania vznesenú žalovanými. Žaloba bola podaná dňa 2. januára 1996. V nej bola voči neurčenému žalovanému uplatnená istina 1 865 460,- Sk a titulom príslušenstva - 28 % úrok z omeškania pre jednotlivé splátky od termínu ich splatnosti do zaplatenia a 19 % zmluvné úroky v súlade s úverovou zmluvou, vrátane vyrubených úrokov z

omeškania vo výške 20 % pre tieto zmluvné nároky od 23. decembra 1995 do zaplatenia. smeruje len proti žalovanej v 1. rade a bola podaná 2. januára 1996. Podaním doručeným súdu dňa 23. mája 1997, v dôsledku späťvzatia, žalobca modifikoval uplatnený nárok tak, že žiadal od žalovanej v 1. rade zaplatiť žalobcovi 1 700 127,30 Sk (56 433,89 eur), ktorá suma pozostáva z príslušenstva 1 598 911,30 Sk a 101 110,- Sk poplatkov, podľa sadzobníka a zmluvne dohodnutých (čo je podľa žalovaných zmätočné). Uvedené bolo uplatnené bez akejkoľvek ďalšej špecifikácie a definície právnych nárokov. Vo vzťahu k premlčaniu je rozhodujúca predčasná splatnosť úveru, ktorá podľa žalovaných nastala dňom zániku podnikateľského oprávnenia žalovanej v 1. rade, t. j. dňom 23. marca 1995 (čl. IV, bod 4 úverovej zmluvy). Poukázali na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012, z ktorého vyplýva, že splácanie úveru v splátkach nie je čiastkové plnenie, ale jedno plnenie, ktorého úhrada je dohodnutá v splátkach a preto lehota splatnosti, je lehota splatnosti celého úveru. Dohodnuté úroky z úveru je možné požadovať iba do doby splatnosti celého úveru. Pri predčasnej splatnosti, má právo poskytovateľ úveru na zmluvné úroky len do doby predčasnej splatnosti úveru (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/1998). Po zosplatení úveru má veriteľ nárok len na úroky z omeškania. Podľa žalovaných právo na úroky (zmluvné) existovalo len do 23. marca 1995 a od tohto dátumu len právo na úroky z omeškania. Žalobca uplatňuje úroky od 23. decembra 1995, teda od času, keď tento nárok už neexistoval. Nárok nebol riadne uplatnený a ak ho žalobca špecifikoval až v podaní doručeným súdu dňa 17. februára 2009, bol už nárok premlčaný, nakoľko právo na úroky z omeškania vzniklo 24. marca 1995 a premlčalo sa 24. marca 1999. Nárok na zmluvné úroky existoval len za obdobie od 2. decembra 1992 do 23. marca 1995, nárok sa premlčal 24. marca 1999.

6. Podľa žalovaných nárok žalobcu bol konkretizovaný až podaním zo dňa 6. mája 201 tak, že si uplatnil riadne úroky (dohodnuté úroky) za obdobie od 2. decembra 1992 (deň poskytnutia úveru) do 17. apríla 1997 (deň splatenia istiny) v sume 46 131,27 eur a úroky z omeškania od 20. septembra 1996 do 17. apríla 1997 v sume 5 375,97 eur. Voči takto uplatnenému nároku žalovaní vzniesli námietku premlčania z dôvodov už uvedených. Žalovaní poukázali aj na tvrdenie žalobcu v tomto podaní, že si 28 % úrok neuplatňuje aj napriek tomu, že sa žalovaní dostali do omeškania podľa čl. IV, bod 4 písm. b/ úverovej zmluvy. Namietli tiež, že súd o zmene žaloby počas súdneho konania nerozhodoval a teda keď rozhodol o zmenenej žalobe rozhodol nad rámec žaloby.

7. Žalovaní zotrvali tiež na námietke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, nakoľko postúpenie pohľadávky nenadobudlo voči žalovaným účinnosť. Postúpenie pohľadávky žalovaným nebolo relevantne oznámené zo strany postupcu. Poukázali na to, že v čase postúpenia pohľadávky pohľadávka už neexistovala, existoval len nárok na príslušenstvo pohľadávky. Ide o dva rôzne právne inštitúty, pričom príslušenstvo pohľadávky nie je jej súčasťou, ale je od nej akcesoricky odvodzované a nikdy sa nestane pohľadávkou samotnou (istina bola uhradená dňa 17. apríla 1997). Keďže k úhrade istiny došlo realizáciou záložného práva, nie je možné dovodiť, že žalovaní pohľadávku uznali a vôbec nie, že by uznali jej príslušenstvo. Žalovaní tiež namietli vykonanie znaleckého dokazovania na výšku príslušenstva, pretože by zvýhodnilo postavenie žalobcu v konaní, ktorý sám svoj nárok neuplatnil tak, aby ho bolo možné priznať. Navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobu odvolací súd zamietne, alebo navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na nové konanie. O náhrade trov konania navrhli rozhodnúť podľa § 150 O. s. p. s poukazom na dôvody osobitného zreteľa - sociálne a majetkové pomery žalovaných , ako aj dĺžku trvania sporu a nekonanie žalobcu.

8. K odvolaniu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca. K námietke nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Obo/16/2012 z 29. februára 2012, kde v odôvodnení na strane 7 je uvedené, že odvolací súd považoval za potrebné vyriešiť otázku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní. Odvolací súd uzavrel, že pohľadávka, ktorej príslušenstvo je predmetom tohto konania, bola postúpená z pôvodného žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. na súčasného žalobcu Credit Clearing Center, a.s.. platnou a účinnou Zmluvou o postúpení pohľadávok z 5. septembra 2002. Podľa záverov odvolacieho súdu sa žalovaní o postúpení pohľadávky riadne dozvedeli a postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal, preto odvolací súd v uvedenom rozhodnutí uzavrel, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu nie je dôvodná. Žalobca má preto otázku aktívnej legitímácie predchodcu žalobcu za vyriešenú. K aktívnej legitímácii aktuálneho žalobcu uviedol, že táto je

daná a preukázaná z titulu predaja časti podniku, kedy na aktuálneho žalobcu prešli všetky práva a povinnosti týkajúce sa predmetného konania. K námietke premĺčania vznesenej žalovanými uviedol, že nárok bol žalobcom uplatnený riadne a včas. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/73/2010 zo dňa 29. novembra 2010, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu Bratislava z 23. marca 2010, č. k. Z-2-43Cb/1/1996 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení tohto uznesenia najvyšší súd uviedol, že v priebehu konania nebolo nikdy spochybnené poskytnutie úveru vo výške 2 mil. Sk, ani skutočnosť, že na úhradu pohľadávky boli realizované iba platby do výšky poskytnutej sumy úveru, bez zohľadnenia nároku veriteľa na „riadne“ úroky v súlade s § 497 zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a nároku na úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že žalobcovi vzniklo právo na úroky, ako aj na zvýšenú úrokovú sadzbu (čl. IV úverovej zmluvy) a úroky z omeškania. Toto právo bolo v konaní riadne uplatnené podanou žalobou. Podaním zo dňa 6. mája 2011 žalobca iba špecifikoval, upresňoval uplatnený nárok. Žalobca v danej súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalovaní sa k predloženej špecifikácii viac ako rok žiadnym spôsobom nevyjadrili, pričom súd pojednávajúci zo dňa 1. mája 2011 odročil a zároveň vyzval právnu zástupkyňu žalovaných, aby do 10 dní od pojednávania zaslala súdu, ako aj právnenému zástupcovi žalobcu vyjadrenie k špecifikácii pohľadávky, ako aj listinnými dôkazmi podložila tvrdenia prednesené na pojednávaní. Uviedol, že ak sa aj stal úver splatným dňa 23.03.1996, žaloba bola podaná pred uplynutím premĺčacej doby, a to dňa 2. januára 1996 (teda ani nie jeden rok po „zosplatnení“ úveru). Poukázal na to, že žalovaný úhradou istiny vo výške 61 906,66 eur dňa 17. apríla 1997 uznal nárok žalobcu. Nebráni tomu tá skutočnosť, že úhrada bola realizáciou záložného práva, voči ktorej sa nijako nebránil. Aj z toho, že žalovaná v 1. rade žiadala odpustenie úrokov vyplýva, že nárok žalobcu nepopiera. Žalobca svoj nárok riadne špecifikoval aj v podaní zo dňa 6. mája 2011 tak po stránke aritmetickej, ako aj druhovej. Úroky z omeškania uplatňuje od 23. decembra 1995. Žalobca ďalej vyjadril nesúhlas s tým, aby boli úroky z úveru určené len do času zosplatnenia úveru. To by bolo v rozpore s dobrými mravmi i poctivým obchodným stykom. Klasický odplatný právny úkon by sa tak stal bezodplatným, čím by nespĺňal náležitosti požadované zákonom. K námietke o odňatí možnosti konať pred súdom uviedol, že napadnutý rozsudok je dostatočne odôvodnený a žalovaný nebol ukrátený na svojich právach. To, že nebolo vyhovené jeho opakovaným námietkam, ktoré už vyriešil odvolací súd, nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. K námietke voči znaleckému dokazovaniu žalobca uviedol, že pokiaľ by boli potrebné odborné znalosti k posúdeniu správnosti vyčísleného príslušenstva, žalobca nemal námietky, avšak súd považoval jeho špecifikáciu za dostatočnú. Ak by sa však súd rozhodol riešiť odbornú otázku znalcom, nedošlo by k narušeniu rovnosti strán sporu. Rozhodnutie o náhrade trov konania žalobca považuje za správne a k námietke o potrebe aplikácie § 150 O. s. p. uviedol, že žalovaní sa svojim správaním tiež pričínili o dĺžku sporu. K tvrdenej nemajetnosti žalovaných uviedol, že podľa jeho vedomostí, žalovaní sa sami zbavili majetku tým, že darovali nehnuteľnosť svojmu synovi. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutia potvrdil a zaviazal žalovaných na úhradu trov konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd odvolací [podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] prejednal odvolanie žalovaných podľa ustanovenia § 379 C. s. p. a § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné.

10. Odvolanie žalovaných bolo podané pred 1. júlom 2016, teda za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd preto postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. a posudzoval právne účinky odvolania žalovaných v zmysle príslušných ustanovení O. s. p.

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že napadnutý rozsudok je v predmetom konaní v poradí šiestym rozsudkom súdu prvej inštancie.

12. Prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. Z-2-43Cb/1/96-94 vyhlásený v tomto konaní dňa 13. januára 2006 bol zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. 1Obo/66/2006-118 zo dňa 29. novembra 2007 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V tomto zrušujúcom

rozhodnutí Najvyšší soud Slovenskej republiky vytkol sídu prvej inštancie, že nevykonával dokazovanie a preto nesprávne vec posúdil. Vytkol sídu prvej inštancie, že vychádzal iba z prednesu a tvrdení žalobcu a ním predložených listinných dôkazov, že tak nedostatočne zistil skutkový stav a jeho záver o opodstatnenosti celého nároku voči žalovaným bol predčasný. Uložil sídu prvej inštancie, aby doplnil dokazovanie ohľadne omeškania žalovanej 1/ so splácaním úveru, vyplývajúci z úverovej zmluvy a následne záväzku žalovaných vo výške nezaplateného príslušenstva pohľadávky voči žalobcovi, prípadne, aby doplnil dokazovanie aj výsluchom žalovaných.

13. V poradí druhý rozsudok sídu prvej inštancie č. k. Z-2-43Cb/1/96-205 vyhlásený v tomto konaní dňa 23. marca 2010 (žaloba zamietnutá v celom rozsahu) bol zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obo/73/2010-218 zo dňa 29. novembra 2010 a vec bola vrátená krajskému sídu na ďalšie konanie. V tomto rozhodnutí najvyšší súd uzavrel, že žalobcovi vzniklo právo na úroky, ako aj na zvýšenú úrokovú sadzbu (čl. IV úverovej zmluvy) a úrok z omeškania. Vytkol sídu prvej inštancie, že jeho záver o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o oprávnenosti príslušenstva pohľadávky, pretože neustálil jednoznačne výšku pohľadávky, percentuálnu sadzbu, počet dní omeškania, mechanizmus výpočtu, bol právne nedôvodný. Poukázal na § 120 ods. 1 O. s. p. s tým, že súd by mal vykonať aj iné ak sú navrhované dôkazy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že spornou ostala výška príslušenstva, pričom uviedol, že výzva sídu na špecifikáciu príslušenstva adresovaná žalobcovi nie je doplnením dokazovania o výške príslušenstva pohľadávky. Vyslovil názor, že na určenie výšky príslušenstva pohľadávky sú potrebné odborné znalosti, a preto by mal súd prvej inštancie ustanoviť na posúdenie tejto skutočnosti znalecké dokazovanie.

14. Následne v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca predložil sídu výpočet riadnych úrokov a úrokov z omeškania (č. l. 231 a nasl.), žalovaní vzniesli námietky voči uplatnenému nároku (výška nezodpovedá zákonnému úroku a ani zmluvnému úroku), vrátane námietky premĺčania a nedostatku aktívnej legitimácie, resp. neplatnosti postúpenia pohľadávky. Na to bez ďalšieho (akéhokoľvek) dokazovania uloženého súdom vyššej inštancie, súd prvej inštancie vyhlásil dňa v poradí tretí rozsudok č. k. Z-2-43Cb/1/96-263 (žaloba zamietnutá v celom rozsahu), ktorý bol zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obo/16/2012-287 zo dňa 29. februára 2012 a vec bola vrátená krajskému sídu na ďalšie konanie. V tomto rozhodnutí uviedol, že v konaní ostala sporná výška úrokov z omeškania, pričom príslušenstvo pohľadávky žalobca špecifikoval podaním zo dňa 10. februára 2009 a na pojednávaní dňa 23. marca 2010 vo výške 1 682 967,40 Sk (čo je v prepočte konverzným kurzom 55 864,28 eur). Vytkol sídu prvého stupňa, že je jeho rozhodnutie neodôvodnené, že iba cituje podanie žalovaných, bez toho, aby vykonával akéhokoľvek dokazovanie týkajúce sa aktívnej legitimácie žalobcu a napriek tomu žalobu pre jej nedostatok zamietol. Súdom prvej inštancie nereagoval na žiadne argumenty žalobcu a rovnako v odôvodnení absentuje právne posúdenie veci. Súdom taktiež bližšie neuviedol, z akých skutočností vychádzal, keď uviedol, že pohľadávka žalobcu je premĺčaná a ani otázku premĺčania právne nezdôvodnil. Vytkol sídu prvej inštancie, že nerešpektoval predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho sídu, neustanovil znalecké dokazovanie a nevykonával žiadne dokazovanie na posúdenie výšky a oprávnenosti príslušenstva pohľadávky. Najvyšší súd sa v tomto zrušujúcom rozhodnutí však zaoberal otázkou aktívnej legitimácie žalobcu (v tom čase bol už žalobcom Credit clearing center, a.s.). Uviedol, že žalovaní 1/ a 2/ namietajú, že oznámenie o postúpení pohľadávok, ktoré im bolo doručené, je neplatné, pretože je v ňom nepresne označená pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že aj keď je pohľadávka v uvedenom oznámení nepresne označená (33603350) neznamená to ešte, že predmetné oznámenie ako jednostranný právny úkon je neplatné. Žalovaní 1/ a 2/ nemali s pôvodným žalobcom žiaden iný úverový vzťah, k postúpeniu pohľadávky došlo v priebehu tohto konania. Žalovaní si boli vedomí, o akú pohľadávku ide a samotné nepresné označenie alebo prečíslovanie nespôsobuje neplatnosť tohto právneho úkonu. Navyše, žalovaní 1/ a 2/ o postúpení pohľadávky dozvedeli najneskôr 24. marca 2005, kedy im bolo doručené uznesenie o zmene účastníkov konania. Túto skutočnosť nenamietali, voči predmetnému uzneseniu nepodali odvolanie. Najvyšší súd preto uzavrel, že žalovaní 1/ a 2/ sa o postúpení pohľadávky riadne dozvedeli a postupníkom postúpenia pohľadávky dlžníkovi preukázal. Preto námietka nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu nie je dôvodná. Uložil sídu prvej inštancie, aby posúdil všetky vykonané dôkazy, ďalej, aby doplnil dokazovanie

ohľadom výšky a oprávnenosti príslušenstva pohľadávky žalobcu, prípadne, aby vykonal aj ďalšie dokazovanie na preukázanie tvrdení strán sporu.

15. V ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie na jedinom pojednávaní vo veci dňa 24. mája 2012 vzniesli žalovaní námietku premlčania sa nároku žalobcu, nakoľko nárok bol presne špecifikovaný až 6. mája 2011 a namietli, že postúpenie pohľadávky nebolo doručené obom žalovaným ale len žalovanej 1, preto pri ich nerozlučnom spoločensťve nemohlo nadobudnúť účinky voči obom žalovaným. Následne bez doplnenia dokazovania v smere v akom to uložil najvyšší súd, súd prvej inštancie vyhlásil na tomto pojednávaní v poradí štvrtý rozsudok č. k. Z-2-43Cb/1/96-296 (žalobe vyhovel v celom rozsahu), ktorý bol zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obo/59/2012-318 zo dňa 9. apríla 2013 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V tomto zrušujúcom uznesení najvyšší súd vytkol súdu prvej inštancie, že nezodpovedal, prečo nevyhovel ich námietke voči výške uplatnených úrokov, neuviedol ani z akej istiny, v akej sadzbe a za aké obdobie priznal žalobcovi úroky z omeškania, preto v tomto smere je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, a to napriek právnomu záveru odvolacieho súdu, že ani predchádzajúce rozhodnutie nespĺňalo požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Súd prvej inštancie sa nezaoberal vo svojom rozhodnutí ako dospel k záveru, že žalobcom uplatnené úroky v sume 51 207,24 eur sú uplatnené riadne, včas a opodstatnene. Podľa najvyššieho súdu bolo zrejmé, že súd prvej inštancie si len bez ďalšieho osvojil tvrdenie žalobcu, a to napriek tomu, že odvolací súd mu vo svojom zrušujúcom rozhodnutí z 29. februára 2012, č. k. 5Obo/16/2012-287 túto povinnosť uložil.

16. V ďalšom konaní na jednom pojednávaní dňa 27. júna 2013, ktoré bolo odročené len za účelom vyhlásenia rozsudku, žalovaní zotrvali na všetkých svojich námietkach, vrátane námietky premlčania, námietky porušenia povinnosti žalobcu odstúpiť od zmluvy vyplývajúcej z čl. IV, bod 4 úverovej zmluvy a námietke, že právo na zmluvné úroky existovalo len do 27.7.1993, t. j. do porušenia povinnosti pôvodného veriteľa (odstúpiť od zmluvy, ak neuhradí dlžník splátku v dohodnutý deň a nepožiada o jej odloženie). Súd prvej inštancie bez doplnenia dokazovania v smere uloženom najvyšším súdom v predchádzajúcich rozhodnutiach vyhlásil v poradí piaty rozsudok č. k. Z-2-43Cb/1/96-339 (žalobu zamietol v celom rozsahu), ktorý bol zrušený Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5Obo/40/2013-349 zo dňa 15. októbra 2014 a vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie. V tomto zrušujúcom uznesení najvyšší súd uviedol, že záver súdu prvej inštancie, že žalobca svoj nárok riadne nešpecifikoval, napriek tomu, že ho súd na to uznesením vyzval, neobstoí. Otázkou špecifikácie nároku sa najvyšší súd zaoberal už v rozhodnutí z 29. novembra 2010, č. k. 5Obo/73/2010-218. Zároveň opätovne poukázal na to, že v tomto rozhodnutí bolo odporúčané súdu prvej inštancie vykonať aj znalecké dokazovanie na určenie výšky príslušenstva, aj prípadne doplniť dokazovanie v nevyhnutnej miere podľa § 120 ods. 1 O. s. p. Uviedol tiež, že záver súdu prvej inštancie o premlčaní sa nároku na príslušenstvo podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale na otázku premlčania je potrebné aplikovať úpravu v Obchodnom zákonníku, keďže ide o úverovú zmluvu ako absolútny obchod a nie je možné aplikovať na otázku premlčania sa nároku vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy Občiansky zákonník. Uložil preto súdu prvej inštancie riadiť sa vyššie uvedeným, ako aj doplniť dokazovanie.

17. V ďalšom konaní došlo uznesením č. k. Z-2-43Cb/1/96-365 zo dňa 15. decembra 2014 k zámene účastníka na strane žalobcu, keď do konania na miesto Credit clearing center a.s. vstúpil ako žalobca Bratislavská aukčná dražobná, s.r.o., a to z titulu Zmluvy o predaji časti podniku. Žalovaní zotrvali na námietke premlčania príslušenstva pohľadávky, a to z dôvodu, že odo dňa 23. marca 1995 mohlo vzniknúť žalobcovi právo na úroky z omeškania, keď do tohto dátumu mal nárok na zmluvné úroky. Dňa 23. marca 1995 podľa žalovaných nastala predčasná splatnosť úveru podľa čl. IV, bod 4 úverovej zmluvy - zánikom podnikateľského oprávnenia žalovanej v 1. rade. Namietli teda, že nárok na zmluvné úroky po 23. decembri 1995 neexistuje. Tiež namietli, že ak žalobca špecifikoval svoj nárok dňa 10. februára 2009 (podanie doručené súdu dňa 17. februára 2009) bol už v tom čase premlčaný, pretože právo na úrok z omeškania vzniklo dňa 24. marca 1995 a premlčalo sa v 4-ročnej premlčacej lehote dňa 24. marca 1999. Úprava petitu zo dňa 21. októbra 1996 sa do spisu podľa žalobcov dostala až dňa 8. septembra 2009. Namietli tiež nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu, pretože postavenie žalobcu si

odvodzuje od zmluvy o predaji časti podniku, uzavretej s predchádzajúcim žalobcom, avšak ten podľa názoru žalovaných nositeľom tohto práva nebol, preto ho nemohol previesť na žalobcu. Výkonanie znaleckého dokazovania považovali za narušenie rovnosti strán sporu. Žalobca vykonanie znaleckého dokazovania nenamietol a s námietkami žalovaných nesúhlasil.

18. Dňa 5. marca 2015 súd prvej inštancie vyhlásil v poradí šiesty rozsudok č. k. Z-2-43Cb/1/1996-410, ktorým žalobe vyhovel v celom rozsahu, to z dôvodov uvedených v bode 2. odôvodnenia tohto uznesenia. Ide o rozsudok napadnutý odvolaním žalovaných, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania.

19. Podstatou odvolacích námietok žalovaných je námietka nepreskúmateľnosti a zmätočnosti tohto rozsudku, ďalej spochybnenie oprávnenosti príslušenstva a jeho výšky (od kedy vzniklo právo na úrok z omeškania, do kedy a v akom rozsahu existovalo právo na riadne úroky - zmluvné), námietka premlčania sa nároku na príslušenstvo a námietka nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

20. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, je aj napriek dĺžke trvania sporu a predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu predčasné a nezakladá sa na výsledkoch doposiaľ vykonaného dokazovania.

21. Pokiaľ odvolatelia namietajú nedostatky týkajúce sa odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, treba im prisvedčiť v tom, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Platí pri tom, že rozhodnutie nemusí dávať odpovede na všetky tvrdenia a námietky strán sporu, ale len na všetky významné tvrdenia a námietky pre rozhodnutie veci. Súd musí presvedčivo vysvetliť ako posúdil skutkové zistenia a právne argumenty strán sporu, z čoho a čo považuje za preukázané, aké dôkazy vykonal a prečo iné prípadne navrhované dôkazy nepovažoval za potrebné vykonať a ako vec právne posúdil, prípadne poukáže na ustálenú rozhodovaciu prax súdov (v prípade odklonu od nej, svoj odklon musí dôkladne zdôvodniť).

22. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva odpovede na podstatné otázky, ktoré sú významné pre rozhodnutie veci, a je postavené na niektorých záveroch, ktoré nevyplynuli z dokazovania a ani z rozhodnutí najvyššieho súdu v tejto veci ako súdu odvolacieho (vyššie uvedených). Ak tieto závery súd prvej inštancie riadne nezodôvodnil svojou úvahou a právnym posúdením, možno konštatovať, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

23. K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. To znamená okrem iného aj to, že každý adresát právnej normy sa môže dôvodne spoliehať na to, že všeobecný súd nielenže bude platné právo aplikovať, ale i na to, že bude rešpektovať právny názor, ktorým je viazaný, ak mu takúto povinnosť ukladá zákon. Opačný prístup už sám osebe predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

24. Ani nezávislosť sudcov všeobecných súdov pri ich rozhodovaní podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“) nie je absolútna a bez akýchkoľvek hraníc a podmienok. Keby sa nezávislosť chápala tak, že sudca môže rozhodnúť hocijako, viedlo by to k svojvôli, pretože v takom prípade by sudca sám tvoril právo podľa svojich predstáv a vystupoval by ako zákonodarca. V právnom štáte to nemožno takto vysvetľovať. Tomu nasvedčuje aj samotný text vyššie citovaného ustanovenia, v zmysle ktorého sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať i zákonom stanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto hranicou stanovenou zákonom je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona.

25. V tomto prípade bolo takýmto zákonným ustanovením ust. § 226 O. s. p. (t. č. ide o § 391 ods. 2 C. s. p.), ktoré jednoznačne ustanovovalo, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie na nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Pokiaľ teda odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia uvedie, z akého právneho názoru pri rozhodovaní vychádzal, teda prečo považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, prípadne uvedie, v čom spočívajú nedostatky v jeho skutkových záveroch a dokazovaní, je súd prvej inštancie takýmto vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu viazaný. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom tak po stránke hmotnoprávnej (napríklad z hľadiska toho, ktorý právny predpis má byť aplikovaný, prípadne ako ho treba interpretovať), ako aj po stránke procesnoprávnej (napríklad z aspektu odvolacím súdom vytýkaných väd dokazovania, iných väd majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Pre úplnosť treba uviesť, že súd prvej inštancie nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu zaujatým v zrušujúcom rozhodnutí, keď po zrušení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa skutkový základ zmení natoľko, že je vylúčená aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu na nový skutkový základ. Takáto povinnosť vyplýva aj z ust. § 2 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediach, podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitnými predpismi, ktorým je napríklad Občiansky súdny poriadok, je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa.

26. Odvolací súd na základe odvolania žalovaných podaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. marca 2015, č. k. Z-2-43Cb/1/1996-410 opätovne konštatuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil názorom odvolacieho súdu vyjadreným v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach (viď body 12. - 16. tohto odôvodnenia) a neodstránil v nich vytknuté nedostatky. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie, aby vykonal potrebné dokazovanie, aj znalecké dokazovanie, na určenie výšky príslušenstva a prípadne, aby doplnil dokazovanie v nevyhnutnej miere podľa § 120 ods. 1 O. s. p. Súd prvej inštancie bez vysvetlenia prečo, nepostupoval v zmysle tohto názoru odvolacieho súdu. Taktiež riadne nereagoval v odôvodnení svojho rozhodnutia na námietku premĺčania, ktorú mal podľa odvolacieho súdu posúdiť podľa Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie bez riadneho vysvetlenia, teda bez skutkových záverov a právneho posúdenia, vyslovil, že nárok na príslušenstvo premĺčaný nie je. V odôvodnení napadnutého rozsudku tiež zrozumiteľne nereagoval na námietky žalovaných proti výške zmluvného úroku, dĺžke - vymedzeniu obdobia, za ktoré tento úrok patrí, taktiež nevysvetlil počiatok doby omeškania, kedy nastala splatnosť úveru a prečo nepovažoval za dôvodnú námietku žalovaných k splatnosti úveru ku dňu zániku podnikateľského oprávnenia žalovanej v 1. rade (čl. IV, bod 4 písm. b/ úverovej zmluvy). Súd prvej inštancie sa teda opätovne nezaoberal vo svojom rozhodnutí ako dospel k záveru, že žalobcom uplatnené úroky v sume 51 207,24 eur sú uplatnené riadne, včas, opodstatnené a riadne (resp. vôbec) nereagoval na relevantné námietky žalovaných.

27. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní po zrušení prvého rozsudku dôsledne neriadil pokynmi uvedenými v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu a jeho nové rozhodnutie nespĺňa v odôvodnení náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku. Nedostatky odôvodnenia a postupu v konaní, v časti ktorej sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a ani tento svoj postup náležite nezdôvodnil, sú takej závažnosti, že mali za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

28. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci predčasne, bez riadneho zistenia skutkového a právneho stavu k otázke výšky úrokov, úrokov z omeškania, obdobia, za ktoré je ich možné žalobcovi priznať i splatnosti úveru. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ C. s. p. zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd zrušil rozhodnutie vo veci samej, zrušil aj uznesenie o náhrade trov konania, ktoré je od tohto rozhodnutia závislé a bolo napadnuté odvolaním žalovaných (namietli existenciu dôvodov osobitného zreteľa pôvodne podľa § 150 O. s. p. a ich existenciu v prípade neúspechu žalovaných v tomto spore súd posúdi podľa § 257 C. s. p. v novom rozhodnutí o veci). Súd prvej inštancie v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí tak k hmotnoprávnym otázkam, ako aj v rovine procesnoprávnej a svoje nové rozhodnutie riadne odôvodní.

29. Keďže konanie bude pokračovať už za účinnosti a s aplikáciou C. s. p. bude súd prvej inštancie postupovať v dokazovaní v zmysle § 470 ods. 1 C. s. p. novej právnej úpravy v C. s. p. podľa návrhov strán sporu na vykonanie dokazovania k preukázaniu svojich tvrdení, ktoré doteraz v konaní predniesli a neboli vykonané (bez zdôvodnenia prečo), a prípadne ktoré v ďalšom konaní navrhnu a budú (sú) pre rozhodnutie veci významné. Vzhľadom na to, že toto konanie začalo ešte pred účinnosťou C. s. p., bude musieť súd prvej inštancie dodržať zákonnú podmienku uvedenú v § 470 ods. 2, veta druhá C. s. p., a to neuplatňovať ustanovenia C. s. p. o popretí skutkových tvrdení strany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany sporu.

30. Súd prvej inštancie sa bude riadiť s doteraz vysloveným záväzným právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C. s. p.), s výnimkou preukázanej a zdôvodnenej takej zmeny skutkového stavu, že nie je možné na tomto názore zotrvať, že: žalobcovi vzniklo právo na úroky, ako aj na zvýšenú úrokovú sadzbu podľa čl. IV úverovej zmluvy a úrok z omeškania (sporná je výška a obdobie, za ktoré toto právo patrí, pričom ďalšie limity sú určené rozsahom podanej žaloby, teda treba uzavrieť od kedy a do kedy tieto práva trvali); že premlčanie je potrebné posúdiť podľa Obchodného zákonníka; že žalobca príslušenstvo pohľadávky prvýkrát špecifikoval podaním zo dňa 10. februára 2009 a že žalobca je v spore aktívne legitimovaný (keďže otázka aktívnej legitimácie spoločnosti Credit clearing center a.s. bola vyriešená v rozhodnutí odvolacieho súdu - vid' bod 14. tohto odôvodnenia a nový žalobca Bratislavská aukčná dražobná a.s. od nej nadobudla uplatnenú pohľadávku na základe Zmluvy o predaji časti podniku).

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 C. s. p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu. c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník. d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého

stupňa, dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany, podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisovo rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.), v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).